

L' Estat del Vaticà i el seu pes històric

CONCULCACIONS (47)

Abans d'exposar la meua opinió sobre aquest ens, vull fer anunci del meu estricte respecte a totes les religions que hi puguin haver en aquest món i no voldria pas que aquest escrit fos interpretat com a una crítica a les diverses creences existents, ans al contrari i especialment també la meua admiració per moltes entre les existents, que presenten la solidaritat entre els homes com a primera condició per a enquadrar-les en el gran misteri de la creació en què estem immersos. Dit això passaré a exposar la meua opinió, exclusivament sobre aquesta poderosa secta, que fins ara coneixem amb el nom de Vaticà.

El Vaticà és un organisme, que proveït d'un estat propi, els permet erigir-se i auto imposar-se com a únics intèrprets del missatge de Crist i a continuació dotar-lo del suposat misteri de la fe, de manera que els qui no gaudeixin de la seva particular interpretació, queden completament desautoritzats, sinó repudiats i qualificats com a heretges i declarats enemics acèrrims del cristianisme i de la pròpia lliçó aportada pel mateix Crist durant tota la seva vida.

En haver-se constituït en estat propi, els ha situat en una actitud, que jo en diria de plena esclavitud i dependència del poder material, que podem qualificar d' exclusivament terrenal i vinculat al món més corrosiu i plenament detractor dels valors de la més alta espiritualitat. És aquesta obsessió que els ha menat a una copiosa i escandalosa acumulació de riqueses temporals, molt lluny de la pobresa del Crist i més distanciats encara de la simplicitat en que es troba l'estil de vida assumida pel mateix profeta.

Sembla impossible que la gent d'aquest col·lectiu impulsats pels valors que acabem de insinuar, siguin capaços de conrear una rectitud moral, una ètica i una concepció derivada del gran missatge central de Crist fonamentat en l'amor entre els homes, sobre el que gira la seva filosofia, com a contraposició a l'egoisme existent en la humanitat, del que se'n deriven també la insolidaritat, l'ambició de poder, l'esclavatge, l'absència de diàleg, la no acceptació dels altres, la imposició de la tortura i la mort, etc...

Seguint el procés històric del Vaticà, es demostra com han esdevingut els protagonistes i malversadors dels missatges de Crist, no tan sols per omissió, sinó que han passat a l'acció i les seves conseqüències, sempre en imposicions impregnades de valors completament negatius, i destructors directes en el que han pres part, més o menys directament, com en són exemples clars les terribles creuades que acaronaven, com a portadores de la salvació dels fidels i del món i que com a resultat real, sols van produir matances i més matances, diametralment oposades a la concepció cristiana del diàleg, la comprensió i per tant del mateix amor cristià.

L'altra vesant paral·lela en temps posteriors, n'és la irrupció de les Inquisicions portades a terme en diferents països en les que també el Vaticà té responsabilitats inacceptables en la seva inspiració, per cruels, inhumanes, i destructores de les societats establertes, crims i tortures execrables amb milers i milers de morts i afectats per tota classe d'espoliacions, robatoris, destitucions, etc... Resulta inconcebible que els màxims responsables de la creença religiosa de la pau i l'amor hagin impulsat i endegat aberracions d'aquesta dimensió. Recordem la cruel i sagnant guerra contra el catarisme dels bons homes, a més aprofitada pels francesos per apoderar-se d'Occitània i incloure-la en el seu territori patrimonial. El Vaticà en

va ser l'inspirador i va atiar el foc de la injustícia i el genocidi, fins ara no reparat.

Parlant d'aberracions, n'hi ha una que no podem deixar de citar que és la creació dins la seva ètica del concepte de pecat, atribuint-li una càrrega de perversió completament negativa, sense esperança i que ha de ser redimida sols per la revenja espiritual imposada en la forma més negativa d'uns inventats, infern etern o el purgatori, com a focs incineradors d'ànimes. És la mostra d'insolidaritat més flagrant vers als que han errat, sense oferir cap més aportació que la redempció pel sofriment. És convertir el pecat en una estigmatització i deshonor, sols redimible per una imposició del dolor dit purificador. No es contempla en cap moment la reconstrucció del dèficit ètic i moral o el desordre conceptual que ha portat al "pecador" a cometre l'acció al marge del codi de l'amor.

No volem saber, com el Vaticà ha estat capaç d'acumular la riquesa de què és propietària, de quins negocis han estat els que han facilitat aquest imperi econòmic, ni quines són les negociacions, butlles i manipulacions que poden haver contribuït a aquest enriquiment escandalosament inhumà i al mateix temps tant contraposat a la religió que diuen representar i expandir.

No volem tampoc fer una relació de històries completament imaginades i orientades a crear i afavorir la por entre els creients, perquè es sentin obligats a seguir les consignes dictades per aquesta organització. Una bona part d'elles és la mateixa ciència, la que una darrera l'altra les va desacreditant i convertint-les en veritables mentides i enganys, atribuint-les com a fabulació al servei dels seus interessos, sense cap fonament seriós demostrable.

Tampoc volem fer una valoració d'altres eines i com han estat utilitzades, com són els dogmes de la fe, com a estris deformadors d'una realitat imaginada que està farcida d'asseveracions orfes de tota objectivitat i reflexió en profunditat.

No voler donar el braç a tòrcer en molts temes com els que hem citat, és el que està provocant un desprestigi important del Vaticà i com a conseqüència una sensible reculada en el món cristià i a menystenir-lo com a uns impostors del veritable missatge de Crist, al marge de la ciència i la tècnica i els avenços en el sentit d'una evolució científica que cada dia és més evident que no se la pot ignorar, ja que prescindir-ne és transgredir els interessos d'una humanitat que cerca la felicitat en la pròpia realització.

Sempre el Vaticà ha estat al costat dels poderosos, dels vencedors i dels que han traït el destí natural de generacions i generacions en la recerca de la veritat, i que utilitzant l'oprobri s'han fet amos del món utilitzant tots els mitjans més denigrants i abominables.

Recordem, com a darrer exemple la figura de l'assassí i enemic de Catalunya "Franco", passejant-se victoriós sota pal·li, amb la benedicció indiscutible del Vaticà.

I finalment fem notar, com en el temps de la moda de la paraula democràcia com a miraculosa salvació de tots els errors de la humanitat, el Vaticà, ni històricament ni en l'actualitat ha dotat la seva trajectòria d'acord amb uns principis més o menys propers a aquest concepte. Tot continua dictant-se a dit, pels que es creuen en possessió de l'única i veritable fe, de moment sense cap esperança que abandonin la greu posició en què estan ancorats.

Claudi Romeu, 15 d'agost del 07